

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

146. De Bruinsvico. Manifestatur iterum fucus Marcellini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

Verdenſis apud Krantziũ. Cauſauit eam confuſionem
deceptionemque nominum ſimilitudo, magna incautiſ
decipula: vterque enim Svibertus; vterque Angluſ;
vterque Northumbruſ; vterque ſub Egberto; vterque
in Saxoniam profectus; vterque Saxonum Apoſtoluſ;
vterque ſub Principe Carolo; vterque Epiſcopuſ; vter-
que primuſ Epiſcopuſ Werdenſiſ ſiue Verdenſiſ, quam-
quam non verè, ſcriptuſ; vterque viuſ & mortuſ mira-
culiſ claruſ. Ingenuſ ſane Imperitiſ & improvidiſ lapſi
offenſionis.

DISSERTATIO CXLVI.

De Bruinſwico. Manifeſtatur iterum fucuſ
Marcellini.

T magis impoſturam iſtiuſ Scripto-
riſ ſub nomine S. Marcellini deliteſ-
centiſ agnoſcaſ cap. 17. Bruynſwicũ,
in quo S. Swibertuſ ſa cit concionã-
tem, grandem vicum vocat, ſcilicet
viventibuſ S. Willibrõrdo & S. Swi-
berto Bruynſwicũ grandem vicum
exiſtiſſe, amplè floruiſſe: quod ad-
uerſatur probatiſſimiſ Germaniæ

Deſcriptoriſ, qui omneſ ortum Bruynſwici ad ſeriora
tempora referunt. Conſulamuſ vnum Krantziũ accu-
ratam Saxonie notitiã habentem. Iſ lib. 2. Saxonie
cap. 34. de eiſ natiuitate loquens poſt mortem Caroli
Calui Imperatoriſ, que contigit anno Chriſti 877. Brunonẽ

Bbbb 2

inquit

564 DE PRIMIS VETERIS FRISIÆ APOSTOLICIS
inquit filium Ludolphi Saxonix Principis infigne nomen
reliquisse vico quem ille primus inchoauerat, qui ex illo
dictus est Brunonis Vicus, iam diu Brunswicum infigne
oppidum in media Saxonia ad riuum Onacri qui influit
Visurgum. Cuius Oppidi parua primum initia multas
per tempora habuere accessiones, vt per vices amplifica-
tum, nunc in eas excreuerit vires atque opes vt facile
Principibus suis titulum indiderit, qui exinde vocantur
Duces Brunswicenses. Sed hoc longe postea. Sinum ex-
currentis fluminis, stagni, aut maris Saxones sua lingua
Wpck appellant. Inde Bruno excursus fluminis alterum,
alteru Tanquardus nō longo interuallo edificijs honestarūt.
Inde Brunswpck & Tanquardestwck diu variata appella-
tione secernebantur. Obtinuit autem Bruno vt solus op-
pido nomen relinqueret: Frater autem arcem communi-
uit vicino loco quæ de eius nomine Tanquerode dicere-
tur. Quo in loco Ecclesia S. Blasii consecrata nomen re-
tinuit vt in vrbe diceretur exstantibus muris prioribus,
quæ iam manibus Ciuitatis ambiuntur. Sic ille sequenti-
bus gloriosa facta Brunonis enarrans.

De eius vero incrementis speciatim agit lib. 4. Saxo-
nix cap. 36. *Sub Rudolpho Saxonia Marchione qui floruit sub
Gonrado secundo Imperatore post annum Christi 1024. Creuit
oppidum Brunswicum, ibi tum Ecclesia S. Magni edificata & diu
Valdrici. Idem Ludolphus primus fundauit Ecclesiam in arce Tan-
querode iuxta Brunswicum qua nunc est inclusa manibus: instituit
Canonicos, ditauit pradijs & SS. Apostolis Petro & Paulo fecit con-
secrari qua nunc S. Blasij presert patrociniū intra Vrbs mania &
hodie vocant Ecclesiam in Burgo.*

Et iterum lib. 6. Saxonix cap. 23. *Henricus Dux Saxonie
(tempore Frederici Imperatoris post annū Christi 1161)
quamuis bello urgeretur, institit tamen munire & ornare Brunswi-
cum.*

cum: demolitus in Burgo Ecclesiam veterem qua in honorem Apostolorum Petri & Pauli esset consecrata, nouam molitur sub nomine Blasij & Ioannis Baptista consecrandam que exstat hodie. Fossatis & muris inclusit Burgum olim Oppido adiacentem, indaginem quoque coniunxerat, manibus & fossatis circumductis, ubi pridem erant pomeria, rubeta & palustria ab humore loca que ille primus ex edificata curauit habitari. Auctumque est Oppidum in eam magnitudinem qua cernitur hodie ut in Saxonia magnitudine urbis & Ciuium frequentia & rerum opulencia nullum ei oppidum comparetur.

Ex dictis clare est cernere Bruynswicum in terris versante Swiberto vicum non fuisse cum prius incoeperit habitari & coli post annum 867. centum & quinquaginta annis post obitum Swiberti, multo minus grandem vicum. Simul colligere est saepe dictum Authorem vite Svibertinae siue interpolatorem aut Interpretem vixisse post annum 1167. quando quidem dicat grandem vicum Bruynsvyck respiciens ad statum loci suo tempore cum antea esset vel nihil vel modice habitatus & immerito attribui vero S. Marcellino Sancti Willibrordi ex Hibernia Comiti.

Simile est quod Idem Author habet cap. 15. Perueniens ergo hyeme Minimigardum id est Monasterium, quasi viuentis Sviberto Minimigardum fuisset vocatum Monasterium prout nunc. Sed audiamus Krantzius hoc ex tabulis Marcellini eradentem. Is postquam lib. 2. Saxoniae cap. 16. narrasset quomodo Carolus Magnus deuictis Hunnis & Saxonibus post annum 791. sollicitus de diuina per Saxoniam Religione formanda diuersas Ecclesias ordinasset, ut Verdensem, Paderbornensem cui praefecit S. Liborium, subiungit: Per idem tempus in loco Myngrode in media Westphalia fundasse Episcopatum

alium cui S. præfecit Ludgerum, virum incomparabili deuotione in Deum & Religionem Christianam. Hic est Monasteriensis Episcopatus : nam Ciuitas exstructo ibi Monasterio, Monasterij nomen accepit. Krantzio consentiunt Munsterus, Ortelius in Cosmographia. Non innotuit ergo S. Marcellino ibi nomen Monasterium cuius obituaus annus longe antecesserat.

DISSERTIO CXLVII.

De Viuida senectute S. Willibrordi.

Octo annorum decurias iam decurre-
rat S. Willibrordus per multos labo-
res, pericula, sollicitudines pro Gen-
tium conuersione, pro Ecclesiæ Ul-
traiectinæ Diocesisque promotione,
& necdum eum subitauerat cura.
Octogenarius prædicationi, muneri-
bus Episcopalibus perseueranter in-
hæret, Deo suauissimos fructus in
horto Frisico operari non desistit. Reclamabat quidem na-
tura magno annorum curriculo onusta, conditione sua ef-
fæta, verum feruens Zelus lucrandarum animarum ultra
naturæ fines transuehebat. Cogitabat illud Dauidis Re-
gis : Exhibit homo ad opus suum & ad operationem suam
vsque ad vesperam id est occasum vitæ. Cantabat ex ani-
mo Deo fortitudini suæ id eiusdem Regis : Iustus vt pal-
ma florebit : quemadmodum palma, quæ & viuacissima
est